

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

I forbindelse med de sager, der har været to-tre af, glemmer man alle de ting, der har været rigtige, der har været gode, som har været kunstnerisk værdifulde. Det er vigtigt at fremhæve, at størstedelen af det, dansk kulturstøtte går til, det er noget, som er positivt, noget, som er til glæde for befolkningen, også når det er eksperimenterende.

Hr. Ninn-Hansen stillede en række spørgsmål, og jeg skal da gerne prøve på at besvare dem. Men jeg vil gerne sige, at hr. Ninn-Hansen i og for sig ikke i sit indlæg her har givet nogen vejledning. Ifølge lovforslaget overdrages afgørelsen bare til ministeren, og der er ikke givet nogle praktiske løsninger på, hvordan hele funktionen skal være. Jeg tror også, at når man i ministerkontrolludvalget ikke er nået længere, end man er, så er det bl. a., fordi man måtte konstatere, at spørgsmålet om delegering til organer, der er uafhængige af de enkelte ministre, ikke alene er meget principielt, men også omfattende i den forstand, at der findes mangfoldige områder, også uden for de kunstneriske, hvor en sådan delegering har fundet sted. Og jeg synes, det er vanskeligt og betænkeligt at gøre en speciel undtagelse på kunstens område.

Jeg kan ikke garantere for, at der ikke vil komme nye sager, men jeg må afvise, at disse skulle føre til, at jeg og ministeriets embedsmænd skal til at læse og bedømme manuskripter. Jeg tror, det ville være godt, hvis man søgte at afbalancere tingene lidt mere.

Hr. Ninn-Hansen spurgte mig, om det forslag, som de konservative har fremsat, er et udtryk for censur. Det har jeg ikke sagt. Det vil jeg heller ikke påstå. Men jeg vil sige, at det i sin, skal vi sige funktion kan udvikle sig til en politisk hensigtsmæssighed, som bliver til censur.

Hr. Ninn-Hansen spurgte mig om de tre bevillinger, som var givet til – eller som der var anmodet om, for Thorsen fik den ikke – hr. Thorsen, Baader-Meinhof-filmen og Solvoggen, om jeg syntes, de var rigtige. Jeg vil gerne sige, at jeg synes, der er en væsentlig forskel på de tre tilfælde. Mens jeg finder, at projektmanageren hr. Thorsen ligger helt ude på overdrevet, så det ikke kan diskuteres overhovedet, så synes jeg nok, at de andre har en anden karakter. Man kan have lidt medlidenhed med Solvoggen, der midt i successen har så stor en fiasko, for man kan ikke frakende dem kunstne-

risk dygtighed, men de har gjort alt det, som var imod deres hensigt, og de har opnået det modsatte af det, de ville, idet resultatet blev en fiasko i den befolkning, de ville henvende sig til. Det er min opfattelse, men det viser, hvor svært det kan være at definere, hvad der er rigtigt og hvad der er forkert.

Lad os tage sagen om Baader-Meinhof-filmen. Der er ingen tysk avis, der har skrevet om sagen. Så skulle vi nok have fået det at vide. Der er ingen tysk myndighed, der har henvendt sig. Jeg kan heller ikke referere fra udenrigsnævnet, men jeg ved i hvert fald, at der foreligger ikke officielle indberetninger fra Tyskland om denne sag. Jeg skal ikke kunne sige noget om tendensen, hvordan den bliver, for det er en projektstøtte, der er tale om. Man kan ikke se, hvad den vil udvikle sig til. Men jeg vil da gerne sige én ting: hvad skulle man som kulturminister gøre, hvis man skulle omstøde en beslutning om at yde støtte til produktion af denne film? Der er intet ulovligt i den efter dansk lovgivning. Projektet har af filminstituttets sagkyndige fået det stempel, at det var værdigt til manuskriptstøtte. Det er da nok muligt, jeg kunne gå hen og finde en eller anden, der var uenig i denne bedømmelse, havde en modsat mening, men det er nok ikke den bedømmelse, man tænker på. Skulle kulturministeren så sende manuskriptet til bedømmelse hos udenrigsministeren, hver gang der er tale om et projekt, der har relation til et fremmed land? Det minder jo lidt om Brecht og Danmark i 1930'erne. Er det rigtigt, at kulturministeren skal påtage sig det personlige og parlamentariske ansvar for, at nogle i et fremmed land i givet fald bliver krænket, så det i hvert fald kan fastslås, at dette står den danske regering bag? Eller skal han eller hun forsigtigvis sige nej til det hele? Der har jo været henvendelser om sådanne sager, film eller radioudsendelser, og det har da i reglen været fra kredse, som hr. Ninn-Hansen i hvert fald ikke sympatiserer med.

Er det sådan, at hvis nu kulturministeren tør lade være med at sige nej, så skal enten han eller hans embedsmænd – for filminstituttet kan man vel ikke stole på? – følge optagelsen og se den færdige film inden premieren for at forsikre sig om, at der ikke har sneget sig noget ind, som ikke stod i manuskriptet, eller at resultatet ikke har fået en form, som kulturministeren eller udenrigsministeren eller ju-